

delar som stå i beröring med denna för närvarande olösliga gåta.

För att återkomma till vår måne, så är dess invånarens astronomi bland de mest invecklade, och då det af dem skulle fordras den högsta grad af skarp-sinnighet för att höja sig till det riktiga begreppet om världssystemet, må det tillåtas oss att tro, det de ännu qvarstå under sinnes-illusionernas välde. De se sig sjelfva orörliga i verldsbyggnadens medelpunkt; de låta solen vända sig omkring dem på $29\frac{1}{2}$ dagar, och stjernorna på $27\frac{1}{4}$ dagar. Ehuru jorden tyckes stå nästan orörlig på samma punkt i rymden, böra dock de som se henne finna, att hon på 29 dagar gör sin rund omkring himlahalvvet: dessa rörelser skola de ha tillskrifvit himmelen eller jorden. Beträffande tanken att de sjelfva äro i rörelse, att denna jord är medelpunkten för deras rörelser, och att solen ytterligare är medelpunkten för jordens och de andra planeternas, så är detta ett begrepp, hvilket, såsom vi nyss sagt, skulle vara ytterst svårt för dem att uppnå. På ingen stjerna äro de synbara rörelserna hos himlakropparna så invecklade som på drabanterna.

Mindre gynnade än seleniterna subvolves, hvilka från dag till natt endast öfvergå från ett intensivt ljus till en mera matt belysning och ej känna till något absolut mörker, hafva deremot privolves en femton dagars mörk natt. Af De Bouguers och Lamberts experimenter, och till och med af Robert Smiths teori framgår, att medelförhållandet mellan solens ljus och månens är som 300,000 till 1. Man ser, att jorden är en god måne för dem. De som bebo den motsatta hemisferen hafva ingen lysande himmelskropp för sina nätter. Men måhända de under deras okända luftkrets äro i besittning af artificiella solar, hvilka de tända och hålla brinnande under halfva året; måhända naturen sjelf har åtagit sig att förse dem med en efter omständigheterna lämpad belysning, liknande våra norrsken, hvilka upplysa våra polarnätter; måhända